

For 100 år siden...

Her kan man læse div. lokale notitser og artikler fra Viborg Stiftstidende og Viborg Stifts Folkeblad, afskrevet af forfatteren Chr. Jacobsen i forbindelse med forarbejdet til "Alheden" fra 1990.

Marts 1919

VST 62, 14. marts 1919 s. 2: Et højspændingsværk i Karup. Der er atter elektricitetsplaner fremme med Karupåen, og planerne går ud på at anlægge en kraftstation efter højspændingssystemet, således at man foruden Karup vil forsyne Frederiks, Lysgård, Skjelhøje og evt. Thorning med elektrisk lys og kraft. Sagen er ifl. "Silkeborg Avis" tænkt ført frem af et andelsselskab og forholdene ved åen er allerede foreløbig undersøgt af en ingeniør. Der er nedsat et udvalg af interesserede mænd fra egnen til at arbejde på sagens realisation; bl.a. har det til opgave at søge samarbejde med det store Gudenåelskab for at få linjerne knyttet sammen. Man mener, at en ledning fra Rindsholm, hvortil Gudenåelskabets område strækker sig, over Almind til Lysgård ikke vil høre til det uoverkommelige.

VST 74, 28. marts 1919 s. 2: Peter Reimer. Det kan sikkert siges, at den over Peter Reimer afsagte dom – 5 års tugthusarbejde – er lempelig. I betragtning af, at han tidligere har været idømt 4 års tugthus, er stigningen jo kun ringe, selv om der er den forskel, at han forrige gang også havde gjort sig skyldig i vold, hvad der denne gang ikke er tilfældet. Lidt hensyn er der måske også taget til, at han under hele sit arrestophold har opført sig upåklageligt, ikke lagt hindringer i vejen for den nøjagtige opklaring af de mange sager og ikke vist uvilje overfor samfundet og dets repræsentanter. De mangfoldige tyverier har vi tidligere gentagne gange omtalt tilligemed de mere eller mindre bevægede optrin, der har været knyttet til Peter Reimers optræden her i Midtjylland og hans anholdelse. Tyveriernes antal er i alt ca. 80, hvoraf de fleste har Tyrsting og Vrads herreder (Brædstrup) til skueplads, desuden Lysgård herred og et enkelt i Fjends-Nørlyng herred (Nonbo), hvorfra han var efterlyst. Man mistænkte ham ved efterlysningen også for nogle tyverier i Højslev, men disse vil han ikke vedkende sig, og da han ellers er villig til at opklare tingene, er der næppe nogen grund til at tro, at han i dette enkelte tilfælde skulle have nogen interesse af at fortie sandheden. Tyvekosterne udgør, som man fra tidligere omtale vil huske, en broget mangfoldighed. Først og fremmest stjal han fødevarer og dernæst værdigenstande. Han forklarer selv i forhørende, at hensigten var efterhånden at få alle de stjålne sølvsager solgt for derved at skaffe sig midler til at udvandre, når krigen var forbi, og de stjålne genstande repræsenterede også en halv snes tusinde kroners værdi. Desuden har han stjålet en del cykler, da cyklen jo spillede en stor rolle for ham som befordringsmiddel. Peter Reimers sørgelige saga er i

øvrigt ofte fortalt, og vi skal kun fremdrage et og andet i tilknytning til, hvad der er kommet frem nu under de mange og omfattende forhør. Den mærkelige forbryder er nu 33½ år gammel. Han er født i december 1885 i Høgild i Resen sogn og kom i pleje i Demstrup. Senere fik han hjem hos sin moder i Viborg, hvor han var, indtil han i 1896 kom i tjeneste på Christiansminde på Viborg Vestermark, og i 1899 blev han konfirmeret. Både hos moderen, stiffaderen og på Christiansminde havde han det godt, men kom så efter konfirmationen til søs og fartede bl.a. meget om i amerikanske havne. Han siger selv, at hans vagabonderende lyster under dette liv særlig kom til udbrud, da han ingen havde til at holde sig i ørerne. Han rømte jævnligt fra de skibe, hvor han var, og sit første tyveri begik han i København, mens han gik rundt og søgt hyre. Han kom derefter længere og længere ud og huserede bl.a. en tid med to jævnaldrende vagabonder ret ondartet i Sydsjælland, hvor de gik under navnet "Dystedrøverne" og en tid satte en del skræk i hele egnen. Hans senere optræden her i Jylland er jo velkendt. Fra 1912 til december 1916 var han i tugthuset, men havde allerede forinden udsonet en straf på 2 år.

Da han blev løsladt sidst på året 1916, tog han til Helsingborg i den tanke at få hyre og rejse til England. Det blev imidlertid ikke til noget, og han drog derefter til Viborgeggen og fik tjeneste i Kistrup, et sted, hvor han var kendt fra drengeårene. Her blev han i 3 fjerdingår, men drev så rundt i Midtjylland "for at prøve noget andet", som han siger i forhørene, var atter en afstikker i Helsingborg og gjorde forgæves forsøg på at få plads på forskellige væverier, drog så til Silkeborg-egnen og tænkte på at tage arbejde ved brunkulslejerne. Heller ikke dette blev imidlertid til noget, og i november 1917 slog han sig ned i hulen i Kompedal plantage. Han tog en uges tid tjeneste under navnet Ingvar Nielsen, men traf derefter beslutning, som han siger, om at "leve som han bedst kunne" og derefter følger de mange tyverier og hans ofte omtalte liv som vildmand, indtil han blev fanget i september i fjor. Han hævder selv, at det under hele denne sidste periode aldrig har været i tanke at gøre mennesker fortræd, og han havde ikke egentlige våben hos sig. Han stolede på, at hans hurtighed og smidighed al tid ville sætte ham i stand til at undslippe, og han fremhævede selv i så henseende som et fortrin, at hans sanser under det liv, han førte, var blevet stærkt skærpede, så han ikke mente, nogen kunne komme bag på ham. Det lykkedes ham jo også at klare sig i lang tid. Han siger, at han aldrig har været afholdsmand, men heller ikke meget tilbøjelig til stærke drikke, ligesom han også hævder på andre områder at have holdt sig fri af dårlige tilbøjeligheder. Under forhørene har han udtalt håb om at kunne nå til en anden og bedre livsførelse, hvis han kommer til Amerika, og samfundet kan kun ønske, at hans håb ikke må blive beskæmmet. Men det er vel et stort spørgsmål, om han med sit overdrevne hang til det uregelmæssige vil kunne hævde sig i det moderne Amerika, hvor man i almindelighed jo heller ikke lever af jagt og fiskeri.